

В. „Законност“
ще излиза единъ пътъ въ седмицата,
въ НЕДЪЛЯ.

ЦѢНАТА МУ Е:

За 3 мѣсеци	1.50 „
„ 2 „	1 „
„ 1 „	75 ст.

За въ странство
се прибавятъ пощенскитъ разноски.

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТ.

ЗАКОННОСТЪ

Спомоществованията

почватъ отъ началото на всѣки мѣсецъ

Писма, ръкописи и пари се испращатъ
до редакцията въ Руссе.

За частни обявления се плаща:

По 2 ст. на дума на първата страница
и по 1 ст. — на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТ.

KÖNIGL. STANDESAMT
Stadt Rendsburg
A. R. № 210.

AUFGEBOT

Es wird zur allgemeinen Kenntnis gebracht das
1. der Pfarrer Theodor Gustav Immanuel
Wangemann wohnhaft zu Rustschuck in Bulgarien,
Sohn des Missions Direktors, Doktor Hermann
Theodor Wangemann und Ehefrau Helene Ulrike
Franziska Leopoldine geborenen Menrensky, er-
sterer in Berlin verstorben, letztere wohnhaft in
Stegiltz,

2. und die Charlotte Teickner, ohne beson-
dere Beschäftigung, wohnhaft zu Rendsburg Tochter
des Strafanstalts Predigers Albert Teickner
und Ehefrau Marie geborenen Riefenstahl in Rends-
burg, die Ehe mit einander eingehen wollen.

Die Bekanntmachung des Aufgebots hat in
Rendsburg, Berlin und Rustschuck zu geschehen.

Rendsburg, am 8 ten November 1897.

Der Standesbeamte.
Rühle von Lilienstern.

1—82—1

Руссе, 1 Ноември 1897 год.

Ето вече половинъ мѣсецъ, т. е. единъ четвъртъ отъ опрѣдѣления въ конституцията срокъ, отъ какъ „полицейскитъ“ избраници на г. Стоилова сж събрали въ София, ужъ да урѣждатъ държавното управление на княжеството и, при всичкото доказано тѣхно умѣние да лакейничатъ прѣдъ властѣта, която съ шикове и насилия ги е снабдила съ единъ неподобающъ тѣмъ мандатъ, — тѣ не сж направили до сега нищо, което да оправдае, не довѣрието на народа, което никога не имъ е било давано, ами поне ония грѣшни български левове, които всѣкидневно се изсипватъ отъ държавното съкровище, за да се исплаща тѣхното скъпо възнаграждение. Единствения актъ, който е извършенъ отъ самозванитъ сегашни прѣдставители и върху който може да се въспре вниманието на единъ публицистъ, е *отговора* на тронното слово, вотиранъ прѣзъ истеклата недѣля и поднесенъ завчера на Княза. Върху тоя именно актъ на полицейското събрание и върху прѣднията, които сж прѣдшествували неговото вотиране, мислимъ да се въспремъ и ние, за да изкажемъ нѣколко сжждения.

Нека забѣлѣжимъ прѣди всичко, че, както и всѣкога попрѣди, тоя отговоръ не прѣдставлява нищо друго, освѣнъ единъ перифразъ на княжеската тронна рѣчь, произнесена при откриването на камарата. Това обстоятелство, по нашето мнѣние е най-вѣрния признакъ, че сегашнитъ полицейски депутати не прѣдставляватъ и немогатъ да прѣдставляватъ истинскитъ нужди, желанія и надежди на българския народъ. Дѣйствителнитъ прѣдставители на тоя народъ, ония, които биха били свободни негови избраници, никога не биха се ограничили само съ едно перифразироване на княжеското слово, ами смѣло и открито биха изказали прѣдъ държавния глава болкитъ и потребитъ на своитъ избиратели, като биха посочили и на срѣдствата за тѣхното излѣкуване и удовлетворение. „Полицейския“ отговоръ на тронната рѣчь прави впечатление, като че българския народъ е заетъ исклучително съ интереситъ на своята династия, съ нейнитъ посрѣщания и испроваждания въ Европа и, като че неговия тежъкъ поминъкъ, неспособното бреме

на неговитъ даждия, сиромашията му, загубитъ му отъ миналогодишнитъ наводнения и така нататъкъ, не го интересуватъ съвършено.

Като слѣдимъ понататъкъ прѣднията, станали въ камарата при обсъждането на отговора, ние не можемъ да не обърнемъ внимание върху факта, че, въ защита на правителствения проектъ, отъ 150 души „полицейски“ прѣдставители, имѣющи претенцитъ да бждатъ цѣлта на българската интелигенция, сж говорили само три парламенчески свѣтила: г. г. Абрашевъ, (познатия прѣкращачъ на дебатитъ въ събранията, човѣкъ отъ неизвѣстно потекло), Добриновичъ (цанковистъ по убѣждения и „народнякъ“ по гешефти) и Иванъ Пецовъ (бивши Стамболовски атъ). Ние не ще привѣждаме тукъ, даже въ съкратенъ видъ, знаменититъ „рѣчи“ на тая блѣскава троица правителствени оратори, тъй като не располагаме съ потребното за тая цѣль мѣсто, — нъ не ще бжде излишно да забѣлѣжимъ, че ако защитата на вжтрѣшната и вънкашната политика на правителството е останала въ рѣцѣтъ на хора, като г. г. Абрашевъ, Добриновичъ и Пецовъ, то печалния край на тая политика сигурно не ще да е твърдъ далечъ

Опозицията, въ лицето на нѣколко души народни прѣдставители, макаръ и да се е държала прѣзъ врѣме на прѣднията на висотата на своето положение, не е могла обаче да повлияе поне колко-годъ върху полицейското настрояние на правителственното мнозинство. Подъ виковетъ и крѣска на побѣсената дѣснаца, г. Габровски, Цановъ и пр. едвамъ сж могли да изкажатъ нѣколко остри, нъ твърди справедливи думи противъ разсипническата и лакейническа политика на правителството. Това обстоятелство ни дава право да изкажемъ още веднѣжъ мисълта, която проповѣдваме още отъ миналата година насамъ, че, при такива условия, оппозицията би направила най-добръ, ако единъ день нейнитъ малобройни прѣдставители биха демонстративно напуснали камарата и биха повели борбата вѣнъ отъ нейнитъ полицейски стѣни

Но най-възмутително въ всичката история по отговора на тронното слово е било, несъмнено, поведението на тримата министри, които сж излѣзли да защитятъ вжтрѣшната, финансовата и вънкашната политика на правителството. При всички всѣкидневни доказателства на противното, г. Н. Беневъ си е позволилъ да говори за нѣкаква свобода и законност по изборитъ и за нѣкаква нечувана до сега толерантностъ въ управлението на държавата. Трѣбва наистина човѣкъ да е получилъ своето възпитание на държавенъ мжжъ въ клубъ на софийскитъ картофори, за да може да авансира такава квадратна нелѣпостъ.

Не съ по-малкъ анломбъ е разпиналъ на кръстъ истината и министра на финанситъ г. Т. Теодоровъ. Въпрѣки всепознатия фактъ, че финанситъ на българската държава се намиратъ въ най-плачевно състояние, че данъчнитъ сили на населението сж истѣщени до край, че държавното съкровище едва-едва посрѣща своитъ задължения, че сключенитъ търговски договори съсипаха окончателно българската търговия и подровиха издѣно зараждающата се българска индустрия и т. н. и т. н., — г. Теодоровъ не се е постѣнилъ да залъгва „полицейскитъ“ прѣдставители съ нищо незначущи общи фрази и да имъ се хвали съ нѣкакъвъ *уравновесенъ бюджетъ*. За никого не е тайна, че думитъ *уравновесенъ бюджетъ* нѣматъ никакво значение въ България, защото и всичкитъ г.

Гешови бюджети бѣха уравновѣсени, но това не имъ прѣчеше да даватъ ежегодни дефицити по 10 и по 15 милиона лева. Трѣбва човѣкъ да е училъ финансовитъ науки въ Парижъ, *въ врѣме на сръбско-българската война*, за да може да се хвали съ едно финансово положение, отъ което всѣки другъ на негово мѣсто би се просто червилъ.

Но палмата на първенството въ икономисване на истината, въ извѣртване на работитъ и въ искривяване на общепознати фактове, трѣбва по справедливостъ да се отдаде г. Стоилову. Притиснатъ до стѣната отъ рѣчитъ на опозиционнитъ оратори по вънкашната политика на България изобщо и по отношението на послѣдната съ Турция, Ромъния и Сърбия, въ частностъ — г. Стоиловъ не се е посвѣнилъ да искаже цѣлъ рѣдъ политически абсурди, които не биха направили честь дори на единъ министръ, като г. Славкова. Безъ да се срамува отъ свето непатриотическо поведение по македонския въпросъ, нито отъ натѣгнатитъ отношения, които, благодарение на неговата гламавщина, се завързватъ между България и Сърбия (гл. отдѣла ни „изъ вѣстн. и списанията“), нито пъкъ отъ студенината на приема който се направи Князу Фердинанду въ Синая и въ свръзка съ който се намиратъ прѣслѣдванията и гоненията на нашитъ сънародници въ Добруджа, — българския министръ прѣдседателъ си и позволилъ да твърди, че всичко горѣизложено било лъжа, скроена отъ оппозицията и че България не само се намирала въ най-искренни приятелски отношения съ своитъ съсѣдки, ами стояла на чело на ония европейски държави, които провидението било прѣд-назначило да стоятъ като стража на интереситъ на човѣчеството и на благата на цивилизацията.

Нещастна е оная страна, отъ министерскитъ трибуни на която могатъ да се говорятъ нелѣпости, подобни на горнитъ, но още по нещастна е тя, когато нейнитъ народни прѣдставители, вмѣсто да осмѣятъ и оплюятъ тия нелѣпости, ги посрѣщатъ „съ шумни, бурни и продължителни ръкоплѣскания“!

Учителя изоставенъ и прѣслѣдванъ отъ всички.

„Въ здраво тѣло сѣществуватъ и здрава душа“. Това изречение, казано отъ стария римски педагогъ, Ювеналъ, е съвършено вѣрно, защото, до като човѣкъ не е усигуренъ материално, той не е въ състояние да притежава и сѣзи толерантностъ, която безусловно се изисква, за да може да изслуша правдивиятъ опѣтъ и положителнитъ знания, които му се даватъ отъ най-просвѣтения народенъ елементъ — учителя. Но не е това всичко. Да кажемъ даже, че потребната икономическа сигурностъ е постигната. Но все пакъ тя не ще може да се постигне въ образователно отношение, ако липсва свобода на дѣйствието на учителя. Значи, покрай материалната сигурностъ, необходимо нужна е на народния просвѣтителъ пълна свобода, да не бжде ограниченъ отъ никого, та да може успѣшно да проповѣдва поне най-елементарнитъ истини, що се диктуватъ отъ положителнитъ науки. Но така ли е това днесъ? Гарантиранъ ли е учителя отъ посѣгателства, било отъ страна на свѣтскитъ, или отъ страна на духовнитъ власти? Запазени ли му сж онѣзи права, като на гражданинъ и учителъ, при които най-рационално ще може да проявява народо-просвѣтителната си дѣятелностъ? Нека видимъ, що говори дѣйствителността, та да си не хабимъ умѣтъ въ областта на прѣдположенията и мъгливоститъ.

Всѣки день почти виждаме пресата да ни донася по-прѣсни и по прѣсни факти за констатиране на истината, че дѣйствително истинския народенъ просвѣтителъ и доброжелателъ е притиснатъ отъ всѣка страна. Ний се увѣряваме, че наврѣдъ изъ Бълга-

рия вте все единъ и сѣмъ вѣтърь, че навѣждѣ съ вѣстия гешлентелъ на обязанности си се подхвърля на най сѣбнителни истезания, и отъ настоятелство и отъ кметъ, и отъ началникъ, и отъ инспекторъ, и отъ и отъ кого не? Наврѣдъ ний виждаме тѣзи прѣдставители на официалнитѣ власти да си подаватъ ръка и задружно, съ общи сили, да се хвърлятъ съ неописуема зѣбрека яростъ противъ този, който е душата на народа; противъ този, който, може би, е единичия доброжелателъ на народа; противъ този, който развива душевнитѣ способности и на князе, и на министри, и на офицери, и на инспектори, и на попове, и на началници, и на кметове, и на и на всички ония, които сега сѣ обявили такава немилостива война противъ него. Това, за жалостъ, е фактъ неоспоримъ и не бие рѣско въ очитъ само на оновова, който не ще да го види. Кмета щомъ забѣлжи, че нѣкой учителъ се явява малко много самостоятеленъ, прѣдприема война сръщу него, най-напрѣдъ се цѣлъ да го направи свой съпартизианъ и слѣдъ това, ако усилитѣ му ударятъ въ камъкъ, той се докосва до хлѣба му, като мисли, че това е единственното сръдство, съ което ще може да го вкара въ лагера на негоднитѣ и лекеитѣ. Ний имаме свѣдения отъ много мѣста, въ полза на туй, че дѣйствително тази съспнателна и безцеловѣчна мѣрка се практикува отъ кметовѣ сръмно учителятъ всѣду. Отъ много мѣста знаемъ кметовѣтъ, да сѣ казвали, че, като изгонятъ по горния начинъ „неблагонадѣжнитѣ“ учители, послѣднитѣ ще бѣдатъ взети за войници и то не като учители, а на общо основание; ще имъ исплъзнатъ очитъ въ военщината, ще походятъ слѣдъ това праздни, до като най-послѣтъ прѣвнѣтъ глава и се примирятъ съ положението си. И наистина, въ края на миналата учебна година бѣше изгонена една многобройна масса учители и то знаете ли кои? Най-способнитѣ, най-развититѣ, тѣзи, които вършатъ всичко на основание на свои собствени сѣждения, а не по диктовка отъ други, тѣзи които не казватъ „началството най-добрь знае“. Това е то поведението на кметовѣтъ сръмно учителятъ; такова желание иматъ тѣ да повдигнатъ учебното дѣло въ селото, или града, гдѣто кметуватъ.

А настоятелствата? Отличаватъ ли се поне тѣ по нѣщо отъ кметовѣтъ? Не. Пардонъ тѣ съ своето още по-голямо невежество вършатъ още по-голями беззакония. И наистина, какво по-добро може да се очаква отъ тѣхъ, когато кмета, още въ врѣме на избора, е ималъ за цѣлъ да си избере за колеги нѣколко безсловесни същества, които съ влиянието на своя подниетъ прѣдъ окръжния училищень сѣвѣтъ да могатъ много лѣно да останатъ на улицата „неблагонадѣжнитѣ“ учители? Отношенията на настоятелствата сръмно учителя сѣ такива, щото послѣдния се третира прѣсно като тѣхень слуга. Тѣ и до сега още казватъ на учители прѣзрителното „даскалъ“, и мислятъ, че могатъ да се распорѣждатъ съ него както си искатъ.

(Слѣдва).

ВЪНКАШНА ХРОНИКА

Общественното мнѣние въ Франция напослѣдкъ е заето на ново съ знаменития бивши офицеринъ отъ генералния штабъ, Л. Драйфусъ, който, както е познато, нѣщо прѣди двѣ години биде осѣденъ на вѣчно заточение за прѣдаване на германския военень аташе въ Парижъ най-важнитѣ секрети по отбраната на

ПОДЛИСТНИКЪ

ПРИНЦЪ — ПАЛЕ.

(Отъ Edouard Laboulaye).

(Продължение отъ брой 51).

А когато *Официална Правда* обнародва горнитѣ два акта, почнаха се завчасъ невѣроятни тълкувания и възвѣния. Конституцията имѣ голяма сполука. Впрочемъ, всѣко ново нѣщо въсхитява много тоя милъ народъ; това е случай да не се прави нищо. Държаха се рѣчи, правиха се освѣтления, пѣ се, крѣщѣ се. „Краля, говориха мнозина, е баща на народа; той отгатила онуй, което всичкитѣ му дѣда имаха на сърдцето си.“ Но Зюмбюланъ не особено се трогна отъ това всеобщо въсхитение; той вече знаеше, че у Ланни-мухитѣ, слѣдъ всѣкий празникъ идатъ дълнични дни.

ГЛАВА XXIII.

Печата у Ланни-мухитѣ.

Тукъ се спира 133 й томъ отъ *Anales golman-chorum* — лѣтописитѣ на Ланни Мухия — общирна и учебна сбирка, която сама изпълня историческия отдѣлъ на всички голѣми библиотеки. За да свърши своя разказъ, азъ ще се огранича съ нѣкои изводи отъ вѣстницитѣ и съ нѣкои частни пиема. Да поговоримъ първо за вѣстницитѣ, или, по-добрь, нека говорятъ тѣ сами.

Ето, първо, нѣкои откъслечи, взети на сполука отъ *Умѣренность*. Тѣ е любимий вѣстникъ на Ланни-мухитѣ, защото той е органа на най-живата оппозиция: „Граждани, бѣдете по прѣдпазливѣ.“

„Положението е много плачевно: държавата прѣдадоха и тя върви къмъ пропастъ. При разумното и

Франция и мобилизацията на французската армия. Подирѣдѣдателя на французския сенатъ г. Кеснеръ е обявилъ тѣ дни, какво той държи въ рѣцѣтъ си нѣкакви документи, доказвающии пълната невинность на капитанъ Драйфусъ и голѣмата грѣшка, направена отъ Парижкия военень сѣдъ съ осѣждането на единъ съвѣсмъ невѣстенъ челоуѣкъ. Работата, по приетия въ Франция рѣдъ, е дошла завчера дори до камарата, безъ обаче да постигнатъ нѣщо приятелитѣ и защитницитѣ на осѣдения офицеринъ. Капитанъ, какво мисли да направи, за да се възстанови честта на капитанъ Драйфусъ, военния министръ генералъ Билло е обявилъ, че Драйфусъ е билъ справедливо осѣденъ и че тѣй като никакъвъ новъ фактъ, говорящъ въ полза на осѣдения не е откритъ, правителството ще продължава да поддържа екзекутиране на присѣдата.

Послѣднитѣ денши отъ Цариградъ извѣстиятъ, че сключването на гръцко-турския миръ било на свършване. Дванадесетъ точки отъ мирния договоръ биле вече приети отъ делегатитѣ на Турция и Гърция и праѣни на респективнитѣ правителства за утвърждение. Оставало още да се разгледатъ и приематъ четири точки. Европейскитѣ вѣстници изказватъ надежда, че и тѣ точки ще бѣдатъ скоро изработени и одобренѣ и че най-късно въ края на идущата недѣля толкова дълго-очаквания миръ ще бѣде сключенъ.

Критския въпросъ по видимому никакъвъ успѣхъ не прави. Възникнало неодавна прѣдложение да се назначи за генералъ-губернаторъ на острова принцъ Францъ-Иосифъ Бамембергъ, братъ на покойния български князь, и зетъ на сегашния Черногорски владѣтель, не е било прието отъ всичкитѣ сили. Разрѣшението на въпроса за критската автономия е пакъ отложено за неопредѣлено врѣме. Ако се сѣди по съдържанието на рѣчта, произнесена отъ английския премиеръ на банкета, даденъ миналата недѣля въ негова честъ отъ лондонския аметъ, ще изгъе, че европейскитѣ кабинети, като чувствуватъ своето безсилие да турятъ край на критекитѣ недоразумѣния, се утѣшаватъ съ това, че знаменития тѣхень „концертъ“ се крѣпи още достатъчно яко. „Прѣдъ видъ на голѣмитѣ мажнотии — казалъ лордъ Солisbury — да се постигне единодушие въ този концертъ, било би несправедливо да се обвинява кое-годѣ едно правителство въ това, че бѣшеевропейското съгласие по всичкитѣ въпроси не е бивало единодушно. Европейския концертъ не сполучи да поирѣчи на Гърция да обяви война на Турция, но той бѣ достатъчно силенъ да запази толкова скѣпия за Европа миръ и да не допусне Гърция да сѣ самоубие. Критекия въпросъ не е още разрѣшенъ, понеже европейския концертъ не работи тѣй бѣже, но не трѣбва да забравя, че ако той не би съществувалъ, никоя европейска сила отдѣлно не би могла да постигне добития успѣхъ. Изолиранитѣ дѣйствия на която и да е европейска държава противъ другитѣ биха сигурно прѣдизвикали една кръвопролитна война.“

Рѣчи подобни на горния се говорятъ въ Европа отъ три години насамъ, но нито единъ отъ възникналитѣ прѣвъ това врѣме за Истокъ въпроси не е още разрѣшенъ. Не сила да умиротвори Истокъ и удовлетвори справедливитѣ искания на населяющитѣ го християнски народи, а цѣлно безсилие да въспрѣ кръвопролитията дори по улицитѣ на Цариградъ, — ето какво по нашето мнѣние, е доказалъ до сега толкова хваления отъ английския прѣмиеръ европейския концертъ

твърдо управление на графа Всебърковича, Ланни-мухитѣ бѣха сграницили за своитѣ сѣвѣди, тѣмъ завиждаха всички народи на свѣта. Отвѣнь — нашитѣ побѣдоносни войски потрѣсваха земята; вътрѣшно — ний, Ланни-мухитѣ, живяхме честити и горди, подъ настояни-чеството на своето патриотическо правителство. Искусни министри ни избавяха отъ всѣкдневитѣ грижи, които днесъ тѣй ни поразяватъ. Нѣма повече отидихъ за тоя злочестъ народъ: обременяватъ ни съ грижи за собственитѣ ни работи. Народното оплчение, църквата, училището, общината, засѣдателскитѣ сѣдъ, образователнитѣ или благотворителни дружества, публичнитѣ сказки, библиотекитѣ за народа, ни отнематъ всичкото свободно врѣме. Намъ не се позволява да се веселимъ! ний сме роби на свободата!

„Дори женитѣ, тѣзи драголюбни създания, на които главната прѣлѣстъ съставлява безгрѣжността, се прѣродиха и се обезобразиха отъ омразний режимъ, който ни палагатъ. Тоалетитѣ, расходнитѣ, фойтонитѣ, операта, надирѣхскванията на коне, жокеитѣ, дрѣбнитѣ придворни и градеки скандали, тѣзи хиляди дрѣболи, забавления на истѣнитѣ животъ, — не съставятъ вече прѣдмѣтъ на милитѣ имъ бѣсѣди: тѣ говорятъ за вѣроисповѣдания, за правяние добрини, за училища, за политика; женитѣ станаха като мажеть! Ако се продължи тѣй, то прѣлѣстната половина отъ човѣческиятъ родъ ще стане скоро най-несоосна и най-тъжна. Не знаемъ, защо да не направятъ отъ женитѣ и избиратели; какво се види, и тамъ, най-сетнѣ, ще стигнемъ ний, злочеститѣ Ланни мухия. А между това, изчезва раскошностьта, вкуса се развала, искусствата ставатъ сериозни и ний всеобщо отпадаме.“

„Ето гдѣ ни довѣдоха празнитѣ измислици на едно дѣте. Ето какво ни донесе рабската услужливостъ на лѣнивцитѣ министри, които се уловили само за това, да угаждатъ на *господаря*, безъ да се боятъ че ще разстроятъ нашето народно управление и да уни-

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА

Нѣкои руссенски търговци ни се оплакватъ, че, въпрѣки чл. 21 отъ закона на митницитѣ, който прѣдписва на тѣя учрѣждения да бѣдатъ отворени — отъ 1 Октомврий до 1 Априлий — въ 8 часа сутриньта, мѣстната митница се отваря едвамъ въ 9 часа. При многото работа, съ която е прѣтрупана руссенската митница и отъ която тѣй често обичатъ да се оплакватъ митническитѣ чиновници, далечъ не е излишно да се пазѣтъ прѣдписанията на закона, поне що се отнася до работнитѣ часове. Обръщамъ вниманието на когото трѣбва върху горѣизложеното и се надѣмъ, че министерството на финанситѣ ще направи потрѣбнитѣ разпорѣждания да се почва работата въ руссенската митница въ опрѣдѣления отъ закона часъ.

Научаваме се отъ достоверно мѣсто, че аферата съ монополизирането на вносимата въ княжеството солъ отъ страна на Българската Търговска Банка, за която афера ние писахме въ миналия си брой, е възбудила едно справедливо негодувание мѣжду руссенскитѣ и свишовски търговци — солари и че послѣднитѣ сѣ обѣрнали къмъ министерството на финанситѣ съ единъ енергичень протесъ, въ който сѣ поискали намѣсата на г. Т. Теодорова въ тая злополучна афера. Отговора на министерството на финанситѣ не ни е още извѣстенъ. Желали бихме да върваме, обаче, че министерството ще направи потрѣбното, за да се умѣри лакомията на Българската Търговска Банка, която се е заела да отнеме поминѣка на българскитѣ търговци — солари и да снази интереситѣ на тѣя послѣднитѣ отъ едно, колкото рисковано, толкова и противозаконно посягательство.

Поираска. Въ миналия брой на вѣстника ни, въ антрѣфилето, относиле се до закупуването отъ Българската Търговска Банка на консомиремата у насъ влашка солъ, погрѣшно е казано, че въ България се употребяватъ само 400 вагона солъ. Цифрата трѣбва да се чете 1400.

По свѣденията на столичнитѣ вѣстници, миссията на полковника Пѣшкова, за която сѣ спомѣнахъ нѣколко думи въ послѣдния брой на в. „Законность“, се е свършила съ пълна несполука. Пратеника на русското правителство по разрѣшението на офицерско-емигрантския въпросъ, оказва се, сѣ заминалъ обратъно за Цариградъ, безъ да постигне какъвъ годъ практически резултатъ. Ако върваме на нѣкои софийски събрания — прѣимуществено отъ тѣй нарѣчения русеобски лагеръ — причината на тая несполука се заключава въ това, че връщанието на емигрантитѣ въ България при сегашнитѣ (?) условия, щѣло да произведе нѣкакво силно и опасно вънѣние въ рѣдовѣтъ на българската войска. Увѣрватъ даже, че князъ, оплашитъ отъ несполуката на полковникъ Пѣшкова миссия, е испратилъ единъ свой адютантинъ въ Петербургъ съ собственото ръчно писмо до царя и съ молба да се отложи общаното разрѣшение на емигрантския въпросъ до настѣпването на по-благоприятни врѣмена.

Като имаме прѣвидъ, колко зѣл е поставено у насъ разрѣшението на злополучния емигрантскитѣ въпросъ, и каква недостойна *политика* правятъ отъ него, както българското правителство, тѣй и нѣкой отъ оппозиционнитѣ фракции, ние ставаме отзивъ на горнитѣ свѣдения sous toutes reserves.

щожатъ тая изумителна централизация, която бѣше славата и радостта на нашитѣ бащи. Сега всѣкой работи, каквото иска, и тая индивидуална тирания е докарана до крайни прѣдѣли. Равнодушие, слабостъ, и низостъ, ето моднитѣ качества въ по-горнитѣ крагове; нашитѣ министри станаха за срамъ и изметъ на цивилизацията; чужденцитѣ се подиграватъ съ тѣхъ, добритѣ граждани ги мразятъ, всичкитѣ честни хора ги прѣзиратъ.

„Ахъ, ако да имаше у насъ истинска свобода на печата! Но, като признаха на всѣкий Ланни-мухия право да основава и издава вѣстникъ, измѣнницитѣ знаиха добрь, що правятъ; ужъ да освободитѣ печата, тѣ го поробиха! Прѣди, едно просто извѣстие за по-бъркание здравие на графа Всебърковича огръжваше всичката държава, а сега, колкото и да крѣщиме ний за неспособността и за прѣдательството на министритѣ, никой не ни чува. Всѣкой гледа за училищата и общината си, никой не се безпокои за правителството, отъ което вече не се бои и отъ което нищо не чака. Почина великий народъ, нѣма вече Ланни-мухия!“

Въ сѣлций брой, малко по-надолу четемъ и слѣдното:

„Тая година държавата е спестила една значителна сума отъ дохода си. Намѣсто да има както испрѣди дефицитъ (недостигъ) та да се угодѣмватъ даядята и се правятъ заеми, тая година държавата щѣла да има нѣколко десетки милиона излишѣкъ. Казватъ, че министритѣ щѣли да прѣдложатъ законопроектъ да се употреби спестената сума за измаление съдебнитѣ мита и други нѣкои берий. Ето какво се дума да се гони челоуѣкъ слѣдъ една лѣжовна и жалка популярность. Да бѣше прѣди, такава сума нѣше да се употреби за усилване народната ни войска, но всички прѣдания на честта се изгубиха; обѣрпахме се до единъ на продавци.“

(Слѣдъ)

✓ Миналата събота на 25 т. м. няколко младежи — любители на театра, представиха за първи път в Русе известната драма на Хенрих Ибсена — „Един народен пръдатец“, която, както по художествената си обработка, тъй и по идеите си които е проникнала, се смята за едно от най-хубавите произведения на съвременната европейска драматическа литература. Драмата бѣ живо представена прѣд русенското общество, което бѣше прѣвѣлило салона на хотелъ „Централъ“. Ний, като поздравяваме г. г. любителите съ заслужения успѣхъ, бихме желали, щото тѣ по често да даватъ театрални прѣдставления отъ подобенъ родъ. Нашето общество, лишено отъ всякакви развлечения прѣзъ дългите зимни нощи, сигурно съ голяма готовност би посѣщавало прѣдставленията имъ.

Учимъ се, че Министерството на Финансите е отменило наразбраното окова окръжно, съ което, въпреки закона за митниците, то бѣ прѣдписало да се пломбиратъ всички колетѣ, отправяеми изъ единъ български крайдунавски портъ въ други, безразлично съдържащи ли тия колетѣ еднородни или разнородни стоки. Отменението на окръжното станало, между другото и за това, защото, както писахме и миналия пътъ, мѣстнигѣ търговци сѣ се оплакали въ Народното Собрание срѣщу распорѣжданieto на Министерството, като за тая цѣль сѣ биле събрали на съвѣщание въ търговската камара. По тоя случай ни разказватъ слѣдния курioзенъ фактъ. Търговците не сѣ били още събрали въ помѣщението на камарата, когато се явилъ нѣкакъвъ пратеникъ отъ минния инженеръ на русенския окръгъ — забелжете добръ, отъ минния инженеръ — г. Н. Ив. Теодоровъ, братъ на министъра на финансите, и поикалъ — ни повече, ни по малко, ами да се растури събраниято, тъй като той — минния инженеръ — билъ направилъ распорѣждане по телефона да се отмени министерското окръжно. Търговците, обаче, не обърнали внимание на г. П. Теодоровия пратеникъ и си продължили засѣданието до края.

Да не забравимъ да кажемъ и тоя пътъ, че г. П. Теодоровъ — минния инженеръ — е знаменития редакторъ на още по знаменития „Русенски Търговски Курьеръ.“ . . .

Но при всичките сгарания на минния инженеръ Теодорова и даже спорѣтъ както ни съобщаватъ нѣкои отъ присѣтствоващите на събраниято търговци — и на окръжния управителъ, който тъй сѣщо искалъ да растури събраниято, търговците които, както вече казахме, си искарали засѣданието до края, изели слѣднитѣ три рѣшения:

1) Крайбръжнитѣ листове да се съставляватъ отъ самитѣ търговци, слѣдъ което митнически чиновникъ само да ги провѣрява и завѣрява.

2) Да се назначи единъ помощникъ магазинеръ, който да се занимава изключително съ приеманieto и испращанieto на пощенски колетѣ, съ издаването пактиски квитанции и т. н. — работи които до сега отнемаха толкова врѣме на митническите чиновници.

и 3) Да се назначи единъ помощникъ на секретаря, който да помага на послѣдния при регистриранieto на декларациите и провѣрването имъ съ фактовете и фактурите.

Тия рѣшения биле вече съобщени въ Министерството на финансите.

Въ допълнение къмъ свѣдѣнията, които бѣха помѣстени у насъ по посрѣщанieto и погребението коститѣ на В. Е. Априлова, извличаме и слѣднитѣ интересни бѣлѣжки, които намѣрваме въ едно писмо, испратено до душеприказчиците на покойния български родолюбецъ отъ тѣхния прѣдставителъ на тържеството, г. С. И. Стомоняковъ, и помѣстено въ в. „Одескѣй Листокъ“.

✓ На 29 й Септемврий — разказва г. Стомоняковъ — ние заминахме отъ Русе за Търново въ шестъ нѣтъна. На 37 километръ отъ Русе, срѣцнахме 2-й п. Искърскѣй полкъ, който нѣтуваше отъ Търново за Русе. Офицерица, който вървѣше прѣдъ полка, ни попита, какво возимъ и като узна, каква е работата, върна се да доложи на командира си. Огдалечъ още ние чухме команда да се построи полка и да отдаде приличната почестъ на коститѣ. Музиката засвири „Коль славець“ . . . Ние слѣзохме отъ нѣтънитѣ и гологлави трѣгнахме на прѣдъ нѣшкомъ. Като се срѣцнахме съ полка, помолиха ни да спрѣмъ колесницата прѣдъ знамето, което ние и направихме. Музиката млъкна и командира се обърна къмъ войницитѣ и като имъ обяви, кому тѣ отдаватъ честъ, той прибави: „Ако нѣмаше Априлова, можи би и ние не бихме биле подготвени да приемемъ свободата си отъ нашитѣ освободители, не бихме имали своя армия и азъ не бихъ билъ честитъ да се гордя съ такива юнаци, каквито сте вие“ . . .

Посрѣщанieto на коститѣ въ Бѣла, Търново и Дръново е било много тържествено. Особенъ близкъ е прѣдставявало тържеството въ Търново, гдѣто буквально цѣлия градъ е билъ издѣлѣнъ да посрѣне скѣпнитѣ останки на Априлова. Послѣ панихидата въ съборната църква, митрополитъ Климентъ е казалъ една дълбоко-прочувствувана рѣчь, въ която, като е описалъ дѣлата на великия покойникъ, той е обърналъ вниманието на слушателитѣ си върху вѣчната свръзка между България и Русия и на признателността, която българитѣ дължатъ на своитѣ освободители.

Митрополита е съпровождалъ коститѣ дори до Габрово, гдѣто, сѣщо за тоя случай, е билъ пристигналъ и Сливненския митрополитъ Високопрѣсвещеный

Гервасий. Погребението на коститѣ е станало въ двора на гимназията, върѣдъ такова множество народъ, щото тържеството — по думитѣ на г. Стомонякова — не се поддава на описание. Служили сѣ двамата митрополити и нѣщо около 40 души свѣщенници. Митрополитъ Климентъ е казалъ при погребението ново надгробно слово, което произвело дълбоко впечатление на присѣтствувашитѣ. Говорили рѣчи и нѣкои отъ учителитѣ и гражданитѣ. Възложени на Априлова гробъ вѣнци имало 61, а телеграми биле получени около 150.

Научаваме се, че г. Константинъ Пенчевъ, членъ при тукашния Апелативенъ Сѣдъ, който прѣди 2—3 нѣдѣли бѣше назначенъ за такъвъ — отъ прокуроръ при Варненскѣй Окрѣженъ Сѣдъ, е билъ уволненъ тѣзи дни отъ служба. Г. Пенчевъ е пристигналъ тука на 15-й тогъ вечерта и на 17 сѣщѣй е засѣдалъ, за което обстоятелство Апелативний Сѣдъ своеврѣменно е написалъ до Министерството на Правосѣдието. Въ писмото на послѣдното до г. Пенчева, съ което му се съобщава за неговото уволнение, е казано, че той е отчисленъ въ следствие несвоеврѣменното заемане на новата си длѣжностъ. На първо врѣме се помисли, че тука има едно недоразумѣние, тъй като г. Пенчевъ, слѣдъ като е прѣдалъ дѣлата на паркета въ Варна на своя замѣстникъ на 13-й тогъ, е пристигналъ тука на 15-й и че Министерството, слѣдъ получаванieto на горѣпомѣнатото писмо на Апелативний Сѣдъ, ще урани тоя недоразумѣние, като го възстанови въ длѣжността му.

Но слѣдъ нѣкои разсѣпени излиза, че г. Пенчевъ нѣма да бѣде възстановенъ и че несвоеврѣменното заемане длѣжността далечъ не е била истинската причина за да бѣде той отчисленъ. На и може ли да служи като мотивъ за уволнение на единъ членъ отъ Апелативний Сѣдъ несвоеврѣменното заемане на длѣжността му и то когато това уволнение го прави единъ Министъръ, който минаване за най-яркия защитникъ на несмѣнимостта на сѣдѣитѣ и то слѣдъ като се знае (на и на М-ството е извѣстно), че г. Пенчевъ своеврѣменно е заемъ длѣжността си. Неужели министърътъ не можеше да запита Апелативний Сѣдъ, дали е пристигналъ или не г. Пенчевъ, за да не излѣзе официалния мотивъ фалшивъ, невѣренъ и не истински.

Впрочемъ, М-ствата у насъ често не глѣдатъ нито на положение, нито нѣкъ на мотиви, а уволняватъ ония чиновници, които си изпълняватъ добросѣвестно обязанноститѣ си не по тѣхному по единъ най-произволенъ начинъ.

Обръщаме вниманието на читателитѣ си върху обявлението на Бр. С. Боеви, напечатано на 4 та стр. въ днешния ни брой

ИЗЪ ВѢСТНИЦИТЕ И СПИСАНИЯТА

Разсипничеството и рабѣлнieto на сегашното българско правителство, макаръ и да сѣ станали вече пословични, получаватъ всекидневно нови и нови потвърждения. Ние сме имали многобройни случаи да посочваме на фактове, които сѣ доказвали по единъ най-нагледенъ начинъ, че за едно благоволение отъ двореца, българските министри сѣ си позволявали да нарушаватъ най-елементарнитѣ постановления на конституцията и да прѣхосватъ народната паръ тъй, както никой никога не е и прѣхосвалъ. На послѣдъкъ правителството е допустило едно ново нарушение на основния законъ, като е позволило да се прѣхосатъ 600,000 лева държавни пари, само и само да може да се угоди на двореца. Нарушението се заключава въ това, че нѣкакво интенданство на княза е продало на единъ софийски еврейинъ — кръчмаръ, нѣкой си Морицъ Ратъ, вината, произходящи отъ държавнитѣ лѣзи около Евксиноградскѣй дворецъ, като е инкасираило за смятка на послѣдния горъ-спомѣнатата сума 600,000 лева. Навлибенскѣй народенъ прѣдставителъ, г. Н. Хр. Габровски, е отправилъ по тоя случай до г. министъра на финансите слѣдното интересно запитване, което ние привѣждаме тука in extenso, както го намѣрваме въ послѣднитѣ броеве на в. в. „Освобождение“ и „Социалистъ“.

Отъ достовѣрно мѣсто се научаваме, че интенданството на княжеския дворецъ е продало по стопански начинъ на притежателя на гостиницата „Червенъ Ракъ“ въ София, г. Морицъ Ратъ, всичкитѣ вина, които се произвеждатъ отъ държавнитѣ лѣзи въ Евксиноградъ. За тая цѣль между заинтересованитѣ страни прѣзъ м. Юний т. г. билъ сключенъ контрактъ, завѣренъ по надлѣжния рѣдъ отъ нотариуса, спорѣдъ който г. Морицъ Ратъ се задължава да заплати на княжеското интенданство въ София 600,000 лева за вината, които ще получи отъ евксиноградскитѣ лѣзи въ пространство на четири години. Една частъ отъ условената сума била вече внесена на княжеското интенданство.

Прѣдъ видъ на това и понеже лѣзата въ Евксиноградъ не сѣ лични имоти на князь Фердинанда, а

сѣ държавни имоти и като такива принадлежатъ на българското княжество; понеже съгласно чл. 51 отъ конституцията сѣ държавнитѣ имоти не могатъ да се ползватъ нито князътъ, нито неговитѣ роднини, и понеже министерството е отгласило даромъ приходитѣ на тия имоти на княза, който незаконно и въ прѣдъ на държавното съкровище се ползва отъ тѣхъ нѣколко години, то на основание чл. 197 отъ конституцията моля г-на министъра на финансите да ми отговори:

1) Знае ли той, че княжеското интенданство по стопански начинъ е продало вината отъ държавнитѣ лѣзи въ Евксиноградъ на софийския гостиничаръ Морицъ Ратъ за 600,000 лева и че една голяма частъ отъ тая сума е вече постѣпила и останалата ще постѣпи въ касата на княза, а не на държавното съкровище?

2) Ако знае това, то на какво основание е допустилъ на княза, въпреки чл. 51 отъ конституцията, да се распорѣжда съ държавнитѣ имоти и приходѣ на прѣдъ на държавното съкровище, което ги поддържа и плаща лихвитѣ на капитала, съ който сѣ купени отъ бившия князь Александра?

3) Не мисли ли г-нъ министърътъ да изиска отъ княжеското интенданство да повърне на държавното съкровище полученитѣ сумми отъ приходитѣ на държавнитѣ лѣзи въ Евксиноградъ?

Било-би твърдъ желателно да се чуе отговорътъ на запитания министъръ върху горното, допустаното отъ него и отъ колегитѣ му флагрантно нарушение на конституцията, но нашето желание, което е и желанието на цѣлото българско общество, сигурно не ще се осмѣществи. Рѣководими отъ опитътъ на миналото, ний сме увѣрени, че и запитването на г. Габровски, както и едноврѣмешнитѣ запитвания на г. Такева, ще останатъ безъ нѣкакъвъ отговоръ. Дано, впрочемъ, тоя пътъ се лѣжемъ . . .

Горното бѣше вече набрано, когато получихме брой 456 на в. „Миръ“, отъ който, въпреки нашитѣ очаквания, се вижда, че г. Теодоровъ е далъ единъ крайно „вѣбришимли“ отговоръ на г. Габровски. Върху тоя отговоръ ние ще се повърнемъ до нѣти.

Нашия вѣстникъ не веднажъ е писалъ статии по македонския въпросъ и не веднажъ е осмѣждалъ не патриотическото — за да не кажемъ прѣдателско — поведение на българскитѣ управници въ защита на българскитѣ национални интереси отвѣдъ Рила. Нашитѣ читатели, прочее, сѣ запознати въ общи черти съ дѣятелността на правителството ни по македонското дѣло, но тѣ, навѣрно, не знаятъ, че повѣдението на г. Стоилова и другаритѣ му въ нѣкои случаи, особено при неотдавнашното сръбско-българско „съглашение“, е достигнало чистото и просто до измѣна. Послѣдния (52) брой на в. „Знаме“ допаса една уводна статия, пълна съ такива възмутителни подробности за българската политика въ Македония, щото ние не бихме се рѣшили да ги повѣрваме, ако истиника имъ не бѣше толкова достовѣренъ. Оказва се, че българското правителство едно врѣме дѣйствиелно било наклонно да третира въпросътъ за схизмата и да дигне българската екзархия отъ Цариградъ. Като съобщава този невѣроятенъ фактъ, органа на г. Каравелова продължава така:

Ще дойде врѣме, когато ще се раскриятъ прѣдателскитѣ прѣговори, които ставаха въ Цариградъ за диганieto на Българската Екзархия, и ще се чуятъ и майтъ синоветѣ на България, какъ е могло да се държи на властъ въ Българското Княжество такова правителство, което е допуснало и рѣчь да става за дигане на оная Българска Екзархия, за създаването на която цѣли поколения отъ нашия народъ се посвѣтиха, до като да се настани на Босфора.

Нѣщо повече. Българскитѣ управници били общали да подкрѣпятъ сръбскитѣ искания за образуването на отдѣлна сръбска църква въ Турция и само съпротивлението на Гръцката патриархия и на Русскѣй синодъ сѣ покрѣпчило да се осмѣществи тоя прѣдателски планъ.

Но най-възмутителното въ случая е, може би, слѣдующето съобщение на в. „Знаме“:

Види се, че тия нѣща не стигаха, за да се убѣди Сръбското Правителство въ добритѣ намѣрени на г. Стоилова, и за това Българскѣй Министъръ на Външнитѣ Дѣла рѣши да помогне на Сърбитѣ по Кумановскѣй въпросъ. Когато Кумановци, слѣдъ люта 25 годишна борба, слѣдъ грамадни жертви, успѣха окончателно да усвоятъ своята църква и да поразятъ искусвенно насадениятъ сръбизъмъ, тогана нашиятъ Премиеръ прѣдписа на Българскѣй Дипломатически Агентъ въ Цариградъ да помогне на г. Владана Геор-

гевича, за да се убеди или даже да се принуди Българският Екзарх да заповѣда на Кумановци да отегиятъ драговожно опова, което бѣха спечелили съ непосилни жертви. И двамата представители на съюзнитѣ страни сѣ имали куражътъ да искатъ отъ началника на Българската Черква да заповѣда на Кумановската българска община да се самоубие, и съ това самата Екзархия да подкопае своето съществуване!

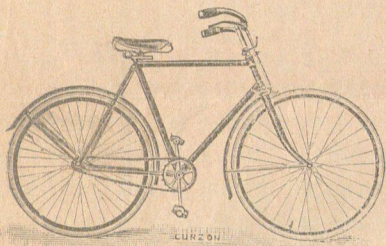
Понататъкъ, като съобщава за враждебно-то, при всички български унижения, поведение на сѣрбскитѣ управници къмъ нашето национално дѣло въ Македония и като прѣдава факта за нѣкакво тѣжко оскѣрбление, нанесено на българския дипломатически агентъ въ Цариградъ, прѣдъ очитѣ на европейскитѣ прѣдставители, отъ страна на бившия тамошенъ сѣрбски прѣдставител В. Георгевица,—в. „Знаме“ отбелжва неприятелския тонъ, който държатъ напоследъкъ помежду си Българскитѣ и Софийски офисиоз и завършва статията си съ следнитѣ думи:

И тъй политиката на Българското Правителство сѣрѣмо Сѣрбия даде най-лошави резултати. Тя извървѣно много поврѣди на българското черковно и училищно дѣло въ Турция; тя не помогна за сближаванieto на двѣтѣ сѣсѣдни държави, а може би, ще ги ожесточи; тя се отрази злѣ на нашитѣ отношения сѣрѣмо Руссия и Турция. И всичко това стана, защото българскитѣ държавни мъже, на които е повѣрена сѣдбата на отечеството, мислятъ, че политика може да се води съ лѣжа и двоеличие, а не съ здраво и основно изучаване на държавнитѣ интереси и съ смѣло защищаване всекога и прѣдъ всички тия интереси.

ОБЯВЛЕНИЯ

Печатницата на Тодоръ Петровъ въ гр. Руссе приема на практика ученици за слово-слагатели и книговѣзци. Желаящитѣ—да се отнесжтъ за споразумѣние въ самата печатница.

Практически подарѣкъ за Коледа ВЕЛОСИПЕДИ

Въ фабриката
за велосипеди
„Excelsior“

Найвиртъ & Веберъ
Руссе.

Цѣнорасписи—франко и безплатно.

8—77—1

РУССЕНСКИЙ СЖДЕБЕНЪ ПРИСТАВЪ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 7428

Извѣстявамъ за знание, че на 10-й Ноември т. год. ще продавамъ на публиченъ търгъ движимитѣ имоти на покойния Ст. Ив. Гирдапски изъ гр. Руссе, които сж:

1) Единъ казанъ съ една лула, каца и ведрица 60 лева, 2) 53 батлаци разни (возилници, бомби и други малки батлачета) 500 лева, 3) Единъ казанъ съ двѣ лули, каца и ведрица 500 л. 4) Три капи прачинени по 25 казана 150 лева. 5) Единадесетъ чобури за подпостави 11 лева. 6) Деветъ качки разни 9 лева. 7) Петъ ракетки телени 5 лева. 8) Двѣ каруци железни 50 лева. 9) Сто каманѣ красенски и около двѣ стѣяжини камѣни — полудѣлани 20 лева. 10) Два плуга за оране 20 лева. 11) Единъ чобуръ дългъ 5 лева. 12) Три тави маджунени 15 лева. 13) Едно казанче за баня 5 лева. 14) Двадесетъ мотики съ саповитѣ 15 лева. 15) Два тѣрнокоца и три наджака 2 лева. 16) Два чивта пушки за ловъ и една пушка съ кремакъ и два вожа (ятагана) 20 лева. 17) Едно волче 10 лева и два постава за грозде 5 лева. 18) Една акция отъ банковия клопъ на Дружество „Гирдапъ“ 100 лева.

Продажбата ще се извърши прѣдъ кжщата на Ст. Гирдапски въ гр. Руссе, мах. Гирдапъ. — Депозитъ се иска 10 0/0.

гр. Руссе, 23 Октомври 1897 г.

Сждеб. Приставъ: ИВ. ЧАНТОВЪ

3—76—2

Отговоренъ-Редакторъ: Д. Коларовъ.

Гимназистъ, свършилъ VI кл., търси мѣсто за аптекарски ученикъ. За споразумѣние — до редакцията. 2—75—2

ПЪРВА БЪЛГ. ПЛЕТАЧНА ФАБРИКА, ВЪ РУССЕ

помѣстена въ зданието на г. Сюлейманъ Пей-нирджиата, сѣрѣщо новостроящата се градска градина и опѣлченския паметникъ; продава отъ мѣстни и иностранны вълни елегантно изработени: модни и обикновенни дамски трина, рокли, роклички, костюмчета, фанели, гащи, дамски, мъжски и дѣтиски чорапи, калци и др. артиколи.

Като специалитетъ прѣпорѣчва всичкитѣ артиколи за спорта.

Цѣни фабрични. Приематъ се порѣчки.

За клиенти и посѣтителѣ учтиво моли при-тежателя на фабриката

5—58—5

С. П. Станевъ.

П. Т.

Съ настоящето си, честь имаме да Ви извѣстимъ, че отворихме подъ фирмата

БРАТЯ С. БОЕВИ

нова бръснарница, въ гр. Руссе, улица „Александровска“, подъ зданието на Застрахователното Дружество „България“, която е снабдена съ най-нови и чисти бръснарски принадлежности.

Многогодишната ни практика и опитност, по тази частъ, ни заставиха, за прѣдизвазанieto отъ разни прилъпчиви кожни болѣсти, да наръдимъ, щото всекой рѣдовенъ посѣтителъ да има на свое расположение: една покривка, двѣ кърпи, една четка, единъ пухъ и едно сѣнгерче, винаги запазени въ най-голяма чистота и употребявани само за него.

Освѣнъ горъпомѣнатата наръдба, ще бждѣтъ всички бръснарски потребности дезинфектирани, съдѣтъ всеко употребление.

Прочее, като се надѣваме, че ще ни посѣтите.

Оставаме съ отаично почитание:

Братия С. Боеви.

4—79—1

С. П. СТАНЕВЪ

Първа Българска Плетачна Фабрика,
РУССЕ.

Отвори ателие за монтиране на плетачни машини; доставлява всичкитѣ тѣхни части и продава нови такива. На запитванията се отговаря най-скоро. Единъ същественъ недостатъкъ въ пѣтя на плетачеството, съ отварянieto на това ателие, се закрива. Машини, които се прѣстанаха да работятъ или работятъ съ недостатѣци ще бждатъ поправени. Цѣни умерени. Работа чиста и бърза.

Най-сигурното прѣпитание за бѣдни съ-мейства, вдовици, монаси и монахини е плетението; за такива се прѣпорѣчва валчестата машина за плетение чорапи, системата „Sün“, патентъ Харризонъ. Тая машина, която е получила всеобщо употребление въ цѣлия свѣтъ, дава на всеки работникъ въ день отъ 15 до 25 чивта чорапи е една отъ първитѣ машини, която удовлетворява мѣстнитѣ изисквания и е приспособима за тукашнитѣ кжщни прѣжди.

Постояненъ складъ отъ тѣзи машини при фабриката ми.

Цѣна за една машина л. зл. 180. въ брой.

Приематъ расрочки въ исплащанията при особни условия.

Прѣпорѣчвамъ своитѣ изработени артикули: дамски модни трика, обикновенни трика, чорапи мъжски, дамски и дѣтиски, гащи и други

Облѣкла за членовѣтъ на Гимнастическитѣ Д-ва и коловъзачни клубове. Приематъ се порѣчки.

8—80—1

МОБЕЛИРАНА СТАЯ въ центра на града дава се подъ наемъ.

За споразумѣние—въ книжарницата на г-на Дим. Златева.

2—78—1

ОБЯВЛЕНИЕ

Продавамъ собствената си нова кжща въ гр. Руссе, по Търновското шосе, около р. „Ломъ“, до Хасанъ-Беоуата баня, съ фасада край шосето 25 линейни метра и толкова на дълбочина, състояща отъ 6 отдѣления (стаи), съ двѣ антрета и двѣ пѣтни—входни порти, съ джамлъкъ, отъ които: третѣ отдѣления и едно антре надъ мааза (поница-погребъ) иззидана съ камѣне и хигиенически вентеляции, дворъ голѣмъ, кжща боядисана и построена прѣзъ 1893 година, съ двѣ нови стаи върху земята, построени отдѣлно прѣзъ м. год.—Прѣдъ видъ на изселването ми отъ града Руссе, продавамъ и всичкитѣ си покжщини—движими имущества. Всичко — неоспоримо мое. За споразумѣние до братѣ ми, г-на Д. Н. Мжнзовъ.

Руска Стонова.

Гр. Руссе, 3 Октомври 1897 г.

3—2

ОБЯВЛЕНИЕ

Долоподписаний Атанасъ Трифоновъ отъ гр. Руссе, адвокатъ повѣренникъ на Димитръ Бебисъ отъ гр. Руссе, съ настоящето си обявямъ на интересующитѣ се лица, че по доброволно съгласие продавамъ долуозначения недвижимъ имотъ, притежание на Г-на Димитръ Бебисъ по покупка на публиченъ търгъ, продаденъ отъ надлѣжния сждебенъ приставъ, за дългътъ на бившиятъ имъ притежател Ангелъ Ц. Камбуровъ.

1). Една кжща, находяща се въ гр. Руссе, махала „Мечка“, улица „Мостовая“, състояща отъ една крѣпча, двѣ стаи, единъ прустъ, до тѣхъ построенъ единъ пѣвникъ, чардакъ надъ подница и бечъ до тѣхъ, сайвантъ и до него кухня и яхъръ, всички построени отъ камѣкъ, дървета, тухли и керпичи, покрити съ керемиди, съ дворъ — всичко въ обемъ около 450 кв. метра пространство, между сѣсѣди: Тодоръ Късъ Недѣлчовъ, Стефанъ Цѣвѣ, Атанасъ Пеневъ Карамаждраковъ и Атанасъ Ненковъ. 2). Единъ зимникъ съ двѣ стаи направенъ отъ тухли и керпичи, покритъ съ керемиди, който зимникъ има дължина отъ двѣтѣхъ страни по 20 метра и на широчина по 10 метра, съ праздно мѣсто около 2 декара, при сѣсѣди: отъ третѣ страни Д. Овчаровъ и пѣтъ, находящи се въ Руссенското землище на мѣстността „Орта-Екинликъ.“ 3). Една нива въ Руссенското землище на мѣстността „Орта-Екинликъ“ отъ 20440 кв. метра пространство, между сѣсѣди: Димитръ Селвели, Ангелъ Ц. Камбуровъ, А. Паламарпалиевъ и пѣтъ. 4). Една нива, въ Руссенското землище на мѣстността „Орта-Екинликъ“ отъ 80800 кв. метра пространство, между сѣсѣди: Иванъ Тотевъ, Бони Марковъ, Ангелъ Липничанинъ, бара и пѣтъ. 5). Една нива, въ Руссенското землище въ мѣстността „Орта-Екинликъ“ около 22000 кв. метра пространство, между сѣсѣди: Койно Липчанинъ, Августъ Нѣмеца и Христо Стояновъ. 6). Едно лозе, въ Руссенското землище на мѣстността „Палчаджи“ отъ 6600 кв. метра пространство при сѣсѣди: Павли Ялама Минчовъ зетъ, Никола Върбановъ, Велико Гарваловъ и пѣтъ. 7). Едно лозе, въ Руссенското землище въ мѣстността „Кръста“ отъ 4117 кв. метра пространство, при сѣсѣди: Иванъ Софинъ, Иванъ Моневи и пѣтъ.

Желаящитѣ да купятъ горъ обозначенитѣ имоти, всекой день и часъ можѣтъ да се отнесатъ до мене, или направо до търговската кантора въ гр. Руссе на К. Д. Беби & Сие за споразумѣние.

гр. Руссе, 1 Октом. 1897 г.

А. ТРИФОНОВЪ.

3—81—1

Руссе, Скоро-печатница на Ст. Ив. Роглевъ.